

кесгърът млъкналъ, женитѣ почнали да бѣгатъ къмъ вратата, за да се спасяватъ отъ неприятнитѣ удари.

Нѣкой се досѣтилъ да полѣе маймуната съ вода. Неочаквания душъ подействувалъ на „Мукей“. Треперейки отъ студъ, маймуната се сгушила въ единъ жгълъ и чакала милостъ отъ победителитѣ. На другия день „Мукей“ билъ изпратенъ въ зоологическата градина.

Племето удегеи. По брѣговетѣ на рѣка Усури живѣе едно ловджийско племе—удегеи, което се отличава твърде много отъ съседнитѣ му монголски племена. По външностъ и по обичаи приличатъ на червенокожитѣ въ Северна Америка. За своето минало тѣ нищо не помнятъ. Хранятъ се съ дивечъ и риба. Децата още отъ крехка възраст знаятъ да боравятъ съ оржие и да хвърлятъ мрежа. Женитѣ се хранятъ отъ остатѣцитѣ на трапезата, следъ като главата на семейството се е наялъ. Башата жени децата си не по тѣхенъ изборъ, а както иска той. Когато семейството трѣгне на ловъ, жилището остава отворено, а по земята турятъ храна и дърва за случайни гости. При входа на къщата поставятъ брѣзово клонче, което показва на пжтника, че домакинътъ не е вътре, но жилището е на негово разположение. Удегеитѣ се отличаватъ съ необикновена честностъ — дадена дума на две не става. Племето вече измира; сега наброява всичко около 1330 души, мъже и жени.

Захаръта, която лѣкаритѣ смѣтатъ за една отъ най-непотрѣбнитѣ храни, не се употребява отъ всички народи еднакво. Въ Нова Зеландия и Китай на човѣкъ се пада годишно 2·2—2·6 кгр. (дневно по 7 грама). Въ Дания и Съединенитѣ държави на всѣки жителъ се пада годишно по 50 кгр. (140 грама на день). България, Гърция и Турция се пада срѣдно отъ 4—10 кгр. на глава; въ Португалия, Испания и Унгария — по 8—12 кгр. годишно на глава; въ Франция, Белгия и Германия — отъ 20—25 кгр. годишно на глава; англичанитѣ и шведитѣ ядатъ до 40 кгр. годишно.

Изобщо, колкото климѣтътъ е по-топълъ, толкова по-малко захаръ се яде. Интересно, че, захаръта, която дава много сила на човѣка се употребява много малко отъ новозеландцитѣ, които минаватъ за юначни хора и за голѣми атлети.